

Cicianne

Cicianne hafta sonu için geliyordu. Yoni, Adam ve o yaz iki haftalığına onlarda kalan kuzenleri Danielle için bu, Cicianne'den armağanlar demekti. Cicianne asla eli boş gelmezdi. Bunlar küçük şeyler olurdu, yalnızca yaşlı ninelerin fark edip torunlarına aldıkları türden ufak tefek armağanlar. Örneğin, Danielle'in koleksiyonu için bir oyuncak at, Yoni'nin birlikte maceralar yaşayabileceği bir kahraman figürü ve Adam için her zaman tuhaf bir şeyler; çünkü, eh... Adam tuhaftı işte.

Adam dört, Yoni sekiz ve kuzenleri Daniel'sa neredeyse on yaşındaydı. Bir gece annesiyle babası Adam'ı yatağa yatırırken, çok geçmeden tuvalete

gideceğini bile bile, özel bir ikram olarak ona bir fincan buharı tüten sıcak çikolata vermişlerdi. O da sıcak çikolatasını soğutmak için üç kez üfledikten sonra kocaman, höpürtülü bir yudum almıştı.★

Sıcak çikolatasını soğutmak için üç kez üfledikten sonra kocaman, höpürtülü bir yudum almıştı. Ardından da dudaklarını şaplatıp, "Ohhhh!" demişti büyük bir keyifle.

Sonra annesiyle babası onu öperek, iyi geceler, tatlı rüyalar dileyip, "Tahtakurularına yem olma," dediklerinde, Adam, "Mars'ta tahtakurusu yok," diye karşılık vermişti.

Adam'ın annesiyle babası önce birbirlerine, sonra da Adam'a bakmışlardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sormuştu babası.

★ Yazarların Notu

Girişte belirttiğimiz gibi, bu size bir işaret. "Sıcak çikolatasını soğutmak için üç kez üfledikten sonra kocaman, höpürtülü bir yudum aldı." Yani, şimdi, sizin de kendi sıcak çikolatanızı üfleyip höpürdeterek yudumlamanız için uygun bir zaman. Bu yalnızca bir öneri tabii... Kimse sizin bu kitapla nasıl bir etkileşim kurmanız gerektiğini söylemeye çalışmıyor. Olay şu ki, eğer benim bir fincan sıcak çikolatam olsaydı, şimdi onu yudumlamamanın tam zamanı demekti.

“Hangi konuda?” demişti Adam masum masum.

“Mars’ta tahtakurusu yok da ne demek?”

“Yok işte,” demişti Adam gayet mantıklı bir biçimde.

“Peki, ama bunun bizim sana iyi geceler dilememizle ne ilgisi var?” diye sormuştu annesi.

“Eh,” demişti Adam, “ben orada yaşıyorum.”

“Nerede?” demişti babası.

“Mars’ta,” demişti Adam. Ardından açıklamıştı. “Siz her gece iyi geceler öpücüğü verip, ışığı kapadıktan sonra ben Mars’a gidiyorum.”

“Vay vay,” demişti babası. “Peki, oraya nasıl gidiyorsun?”

“Yatağımın içinde,” demişti Adam, sanki babası çok aptalca bir soru soruyormuşçasına.

“Peki, orada ne yapıyorsun?” diye sormuştu annesi.

“Bir işim var,” demişti Adam büyük bir gururla.

“Sahi mi?” demişti annesi. “İşin nedir?”

“Kilitliyorum,” demişti Adam. “Anahtarım var, kilitliyorum.”

Adam’ın annesiyle babası gülüşmüşlerdi. Bu öyküyü birçok kişiye defalarca anlattılar ve herkes de güldü. Ancak, Adam buna hiç aldırmadı.

Onunla, işiyle ve anahtarıyla dalga geçtikleri-

ni düşündü. Oysa, bundan kısa bir süre sonra Cicianne ziyarete geldiğinde, o buna gülmedi. Hatta, bir armağan bile getirmişti.

“Nedir bu?” dedi Adam.

“Aç, görürsün,” dedi Cicianne.

Adam paketin kâğıdını yırtınca içinden küçük bir kutu çıktı. Kutuyu açınca içinde bir pamuk parçası olduğunu gördü. Pamuk parçasını çıkarınca da bir anahtarlık buldu. Anahtarlığın ucuna küçük bir künye takılıydı. Yapay deriden, hatta belki de plastikten yapılmıştı ve üstünde beyaz bir yazı vardı.

“Ne yazıyor?” diye sordu Adam heyecanla.

“Şöyle yazıyor,” dedi Cicianne, Adam’a sarılıp yatakta yanına otururken, “Mars’ın Anahtarı”.

Adam Cicianne’ye baktı ve, “Çok şık,” dedi.

Cicianne’nin her ziyarete gelişinde Yoni, Adam ve Danielle’in beledikleri iki şey daha vardı: Çimdik kurabiyeleri ve masallar.

Çimdik kurabiyeleri, içine çikolata parçacıkları katılmış çörek hamurundan yapılyordu. Yuvarlanan hamur toplarına iki parmakla çimdikler gibi bastırılarak halka şekilleri elde ediliyor, bunları pişirdiniz mi de şahane oluyorlardı.

Masallar, Cicianne’in yatma vaktinde okuduklarıydı.

Cicianne'nin yatak masalları, üstünde rendelenmiş çikolata yüzen, dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata ve mümkünse bir iki çimdik kurabiyesiyle birlikte, pijamalar içinde, en sevilen battaniyenin altına, yatağa girilmeden asla başlayamazdı.

Danielle'in en sevdiği battaniye, damlalı olardı. Üstüne damla dediği bir şeyler dikiliydi. Bunları ayak parmaklarınızın arasına sıkıştırabiliyordunuz; bu da, gece yatakta uykuya dalarken çok iyi geliyordu insana. Aslında bu bir bebek battaniyesiydi ve Danielle da artık küçük bir kız olmuştu, ama hâlâ ona bayılıyordu. Evde onu yorganının altına sokuyor, kuzenin evine yatıya geldiği her seferinde de yanında getiriyordu.

Yoni'nin de kendi battaniyesi vardı; bazen bir süper kahramanmış gibi onu boynuna dolardı. Adam'ınki bir Dallas Kovboyları battaniyesiydi; ama onun için çok daha önemlisi, her gece birlikte uyuduğu Mars anahtarıydı.

Her üçünün de sıcak çikolatası kendi özel kupasındaydı. Adam'ınkinin adı, "istiridye kadar mutlu" ydu. Bu yeşil kupanın dibinde, ancak içindekilerin hepsini içip bitirdikten sonra görebildiğiniz, gülümseyen bir istiridye vardı. Danielle'inki "midilli kupası"ydı. Parlak sarı, üstünde at resimleri olan bir kupaydı. Yoni'ninkiyse "canavar kupası"ydı. Üstünde bir canavar vardı. Bir tabak içine

dört çimdik kurabiyesi konmuştu; birer tanesi çocuklara, biri Cicianne'ye.

"Ne okuyacaksın, Cicianne?" diye sabırsızlık içinde sordu Adam.

"Dur hele, oğlum," dedi Cicianne, Adam'ın odasındaki küçük sandalyelerden birine yerleşirken. "Fessatalya!"

Fessatalya, Cicianne'nin, başkalarının "Vay canına!" demesi türünden söylediği bir şeydi. Ne anlama geldiğini bilen yoktu.

Cicianne bile ne demek olduğunu bilmiyordu. Ne Yoni biliyordu bunun anlamını, ne de Cicianne'nin oğlu olduğu halde Adam'ın babası.

En yakın tahminleri, "Fessatalya"nın aslında "Fesat İtalya" olduğuydu. Ancak, Cicianne'nin İtalya'yı niye fesat bulduğu ve bu yargısını torunlarıyla niye paylaştığı genel bir merak konusuydu. Bilindiği kadarıyla, Cicianne hiç İtalya'ya gitmemişti ve İtalyan yemeklerinden de yalnızca pizzayı ve spagettiye seviyordu. Dolayısıyla bu, kullandığı bir sözcükten ibaretti ve sanki bir anlamı varmış gibi geliyordu.

"Fessatalya!" dedi Cicianne, "Ben yaşlı bir bayanım, bırakın da şöyle bir oturayım önce."

Daha önce hiçbirinin görmediği bir kitap çıkardı. Bu eski yüzlü, yıpranmış kitabın adı *Davin. Ayının Sırları* ydı.

Cicianne, sanki okumaya başlayacakmış gibi kitabı açtı; ama sonra başını kaldırdı ve çok yumuşak, kısık bir sesle, “Bilemiyorum,” dedi, “bunu si-ze okumam doğru olur mu? Belki size... korkutucu gelebilir.”

“Korkutucu gelmez, Cicianne,” dedi Adam. Sıcak çikolatasından höpürtülü bir yudum daha alıp, korkulu gözlerle ninesine bakarak sordu, “Yoksa, gelir mi?”

“Bir fikrim var,” dedi Yoni. “Haydi, ışıkların birazını kapatalım.”

Bunu hemen uyguladılar. Kitaplığın üstündeki lamba söndürülünce, oda biraz karanlık oldu. Köşede duran abajur kapanınca daha da karanlık-
laştı. Bunun üzerine, Cicianne iskemlesini Adam’ın yatağının yanındaki başucu lambasına yaklaştırdı. Kitabı açıp okumaya başladı...

İyi ve Kötü Güçlerin Son Savaşı

“Tuvalete gitmek zorundayım,” dedi Adam.

“Fessatalya,” dedi Yoni, küçük kardeşinden duyduğu rahatsızlıkla.